

Power of the Word

By Brigitte Battat

Phase One- How did I become obsessed with the importance of using the correct word, both in writing and verbally?

I was eight years old when the teacher instructed us to write an essay that would describe what we felt when darkness embraced the Earth. I jotted down a sentence reproduced by my entire class: “*Night is the blanket covering our planet.*” I shared the write-up with my parents, who were journalists toiling all night on articles for the morning edition of their newspaper. Grammar and vocabulary were thoroughly examined in my native country.

My father read the essay and pronounced it as infantile and lacking in substance. I sat down and rewrote a story about emotions experienced in the dark. This event became the first phase of my obsessive desire to express myself correctly. At later periods, when I encountered the challenge of foreign languages, this fixation grew exponentially. Ultimately, my children became victims of this passion.

The Black Book of Words

It started with my life in Britain, where I was acutely aware of my foreignness. My demeanor marred by an awareness of my foreign accent induced me to “work on myself.” After all, I was determined to be like the locals, or simply become invisible.

Eventually, my children joined the experiments with the English language; my son was four years old, and my daughter was almost three. This phase was entitled “The Black Book.” It was a notebook that included definitions of words used by my children, or expressions encountered in various books and articles.

On Language by William Safire

We moved to the United States of America and my children - seven years old and five at the time, started school in an Upstate New York town. In essence, their education was shaped within the walls of our home.

We still had our Black Book, but this time, we added words from the New York Times Sunday column entitled *On Language* by William Safire, who had written the inaugural *On Language* column in 1979 starting it with the greeting: “How do you do. This is a new column about language.” In more than 30 years, William Safire contributed more than 1300 installments to the column, and I suffered terribly when the newspaper announced its cancellation.

On June 26, 2023, New York Times awarded the prize for the best essay to a seventeen years old student. The title of the essay: **Expectations of “Perfect” English Are Elitist and Unrealistic**

Conforming to a speaking style can be a constant struggle for those with complex linguistic backgrounds. Linguistic assimilation alone cannot heal the pervasive problem of cultural subjugation that has fueled colonization and ethnic cleansing for centuries. Eighty percent of English is derived from 300-plus other languages, ranging from African American English slang to Sanskrit-originating “guru” and “yoga.” The “pure” English concept actively erases cultural contributions and reflects the colonizer mentality. It’s time for society to move beyond these narrow preconceptions.

I had believed that as an immigrant, it was my duty to genuinely assimilate, by respecting the local culture. Thus, I worked on improving my facility to communicate with the locals, and learned about the country’s tradition and past; after all, I wished to feel at home, become a citizen, cease being a tourist who looks at the landscape from the window of a train in motion. New York Times has become politically correct, or maybe it was always this way, but it took me a long time to realize it.

Savage Gods by Paul Kingsnorth

I am reading a book with the title *Savage Gods*, and wish to summarize it here, because the author’s current phase in life resembles mine in many respects. *Savage Gods* are powerful words, capable of hurting feelings, expressing love, describing complex emotions. In this respect, I still struggle with putting together words that have an impact on others or writing relevant sentences and stories.

At this point, I feel obligated to briefly describe this author’s background. Paul Kingsnorth grew up with conventional parents, i.e., a very ambitious father who became a successful businessman, and a subservient mother.

Paul studied at Oxford, where he became infected with the activism permeating his generation. Paul and his friends were “environmentalists” as defined by the lexicon of global corporations and politicians.

He married an Indian woman and had children, a process that compelled him to mature and consider practical alternatives to his ideology.

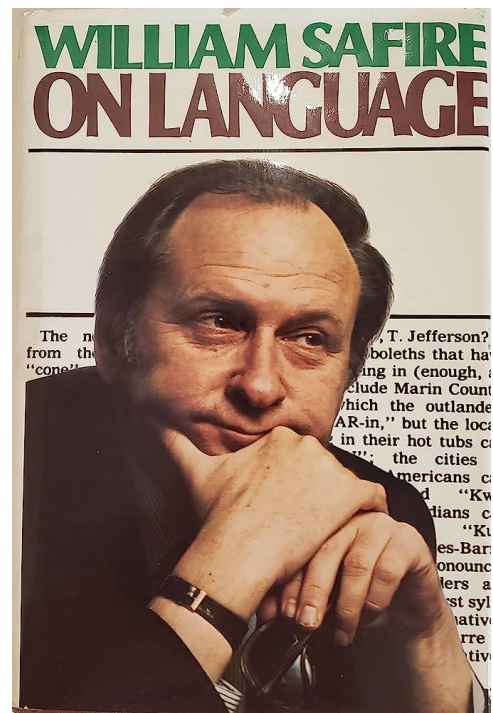
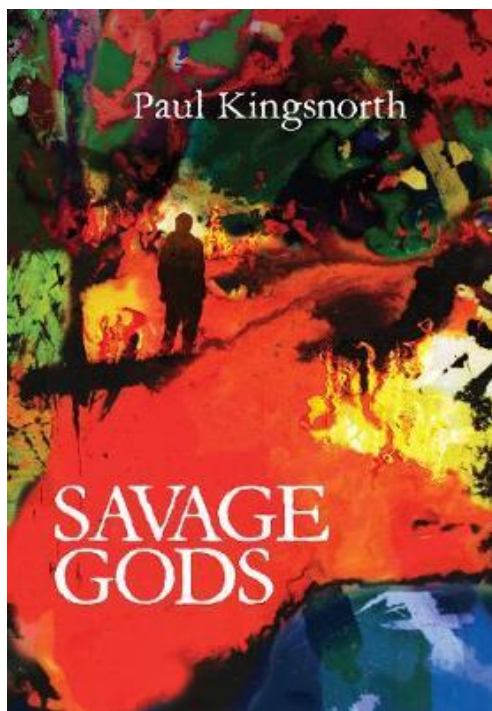
Today, Paul Kingsnorth considers that a simpler life (less consumption) is a more viable solution to addressing environmental issues. Consistent with this new outlook, he moved with his wife and two children to a smallholding in Ireland, where he expected to find contentment in a place that he would be able to claim as home. This was his goal after years of rootlessness as an environmental activist and author. Instead, he found that his tools as a writer are failing him, calling into question his foundational beliefs about language and setting him at odds with culture itself.

I came here [Ireland] to belong somewhere. I came here, at last, to have a home. I wandered the world driven by this severance, thinking I needed a home, thinking that the work of being in a place would still my unquiet mind.

In *Savage Gods*, he asks: what does it mean to belong? What sacrifices must be made in order to truly inhabit a life? And can words ever paint the truth of the world — or are they part of the great lie which is killing it?

Conclusion

As far as I am concerned, words express our reactions to the environment of our sojourn, an environment that today is defined by isolation, a world of individuals rather than communities, entities who utilize social media, Smartphones, and other similar parameters eagerly embraced by Homo Sapiens.

Puterea Cuvântului

De Brigitte Battat

Prima fază - Cum am devenit obsedată de importanța folosirii cuvântului corect, atât în scris, cât și verbal?

Aveam opt ani când învățătoarea ne-a instruit să scriem un eseu care să descrie ceea ce simțim atunci când întunericul îmbrățișează Pământul. Am notat o propoziție reprodușă de întreaga mea clasă: "Noaptea este pătura care ne acoperă planeta." Am împărtășit redactarea cu părinții mei, care erau jurnaliști care trudeau toată noaptea la articole pentru ediția de dimineață a ziarului lor. Gramatica și vocabularul au fost examinate cu atenție în țara mea natală.

Tatăl meu a citit eseu și l-a pronunțat ca fiind infantil și lipsit de substanță. M-am așezat și am rescris o poveste despre emoțiile trăite în întuneric. Acest eveniment a devenit prima fază a dorinței mele obsesive de a mă exprima corect. În perioadele ulterioare, când m-am confruntat cu provocarea limbilor străine, această fixație a crescut exponențial. În cele din urmă, copiii mei au devenit victime ale acestei pasiuni.

Cartea neagră a cuvintelor

Totul a început cu viața mea în Marea Britanie, unde eram extrem de conștientă de faptul că eram străină. Comportamentul meu asortat cu conștientizarea accentului meu străin m-a determinat să "lucrez asupra mea". La urma urmei, eram hotărât să fiu ca localnicii sau pur și simplu să devin invizibilă.

În cele din urmă, copiii mei s-au alăturat experimentelor cu limba engleză; fiul meu avea patru ani, iar fiica mea avea aproape trei ani. Această fază a fost intitulată "Cartea neagră". Era un caiet care cuprindea definiții ale cuvintelor folosite de copiii mei sau ale expresiilor întâlnite în diverse cărți și articole.

Despre limbă de William Safire

Ne-am mutat în Statele Unite ale Americii, iar copiii mei - pe atunci în vârstă de șapte ani și cinci ani - au început școala într-un oraș din nordul statului New York. În esență, educația lor a fost formată între pereții casei noastre.

Aveam în continuare Cartea noastră neagră, dar de data aceasta am adăugat cuvinte din rubrica de duminică a New York Times intitulată On Language (Despre limbaj), scrisă de William Safire, care scrisese rubrica inaugurală On Language (Despre limbaj) în 1979, începând-o cu salutul: "Ce mai faceți. Aceasta este o nouă rubrică despre limbă". În mai bine de 30 de ani, William Safire a contribuit cu peste 1300 de episoade la această rubrică, iar eu am suferit teribil când ziarul a anunțat anularea ei.

Pe 26 iunie 2023, New York Times a acordat premiul pentru cel mai bun eseu unui elev de 17 ani. Titlul eseului: **Așteptările unei engleze "perfecte" sunt elitiste și nerealiste.**

Conformarea la un stil de vorbire poate fi o luptă constantă pentru cei cu un bagaj lingvistic complex. Asimilarea lingvistică nu poate vindeca singură problema omniprezentă a subjugării culturale care a alimentat colonizarea și epurarea etnică timp de secole. Optzeci la sută din limba engleză este derivată din peste 300 de alte limbi, de la argoul englezesc afro-american până la "guru" și "yoga", care provin din sanscrită. Conceptul de engleză "pură" șterge în mod activ contribuțiile culturale și reflectă mentalitatea de colonizator. Este timpul ca societatea să treacă dincolo de aceste preconcepții înguste.

Am crezut că, în calitate de imigrant, era de datoria mea să mă asimilez cu adevărat, respectând cultura locală. Astfel, m-am străduit să îmi îmbunătățesc ușurința de a comunica cu localnicii și am învățat despre tradiția și trecutul țării; la urma urmei, îmi doream să mă simt ca acasă, să devin cetățean, să încetez să mai fiu un turist care privește peisajul de la fereastra unui tren în mișcare. New York Times a devenit politically correct, sau poate că așa a fost dintotdeauna, dar mi-a luat mult timp să realizez acest lucru.

Zei sălbatici de Paul Kingsnorth

Citesc o carte cu titlul Savage Gods (Zei sălbatici) și doresc să o rezum aici, pentru că faza actuală a vieții autorului seamănă cu a mea în multe privințe. Savage Gods sunt cuvinte puternice, capabile să rănească sentimente, să exprime iubirea, să descrie emoții complexe. Din acest punct de vedere, încă mă lupt să pun cap la cap cuvinte care să aibă un impact asupra celorlalți sau să scriu propoziții și povești relevante.

În acest moment, mă simt obligată să descriu pe scurt trecutul acestui autor. Paul Kingsnorth a crescut cu părinți convenționali, adică un tată foarte ambițios, care a devenit un om de afaceri de succes, și o mamă servilă.

Paul a studiat la Oxford, unde s-a molipsit de activismul care a pătruns în generația sa. Paul și prietenii săi erau "ecologiști", așa cum erau definiți de lexicul corporațiilor și politicienilor globali.

S-a căsătorit cu o indiană și a avut copii, un proces care l-a obligat să se maturizeze și să ia în considerare alternative practice la ideologia sa.

Astăzi, Paul Kingsnorth consideră că o viață mai simplă (mai puțin consum) este o soluție mai viabilă pentru a aborda problemele de mediu. În concordanță cu această nouă perspectivă, el s-a mutat împreună cu soția și cei doi copii la o mică fermă în Irlanda, unde se aștepta să găsească mulțumire într-un loc pe care să îl poată revendica ca fiind acasă. Acesta a fost obiectivul său după ani de dezrădăcinare ca activist de mediu și autor. În schimb, a descoperit că

instrumentele sale de scriitor îl dezamăgesc, punând sub semnul întrebării convingerile sale fundamentale despre limbă și punându-l în contradicție cu cultura însăși.

Am venit aici [Irlanda] pentru a aparține unui loc. Am venit aici, în sfârșit, pentru a avea un cămin. Am cutreierat lumea mânat de această despărțire, crezând că am nevoie de un cămin, crezând că munca de a fi într-un loc îmi va liniști mintea neliniștită.

În *Savage Gods*, el se întreabă: ce înseamnă să aparții? Ce sacrificii trebuie făcute pentru a locui cu adevărat într-o viață? Și pot oare cuvintele să zugrăvească vreodată adevărul lumii - sau fac ele parte din marea minciună care o ucide?

Concluzie

În ceea ce mă privește, cuvintele exprimă reacțiile noastre față de mediul în care trăim, un mediu care astăzi este definit de izolare, o lume a indivizilor mai degrabă decât a comunităților, entități care utilizează social media, smartphone-uri și alți parametri similari îmbrățișați cu entuziasm de Homo Sapiens.